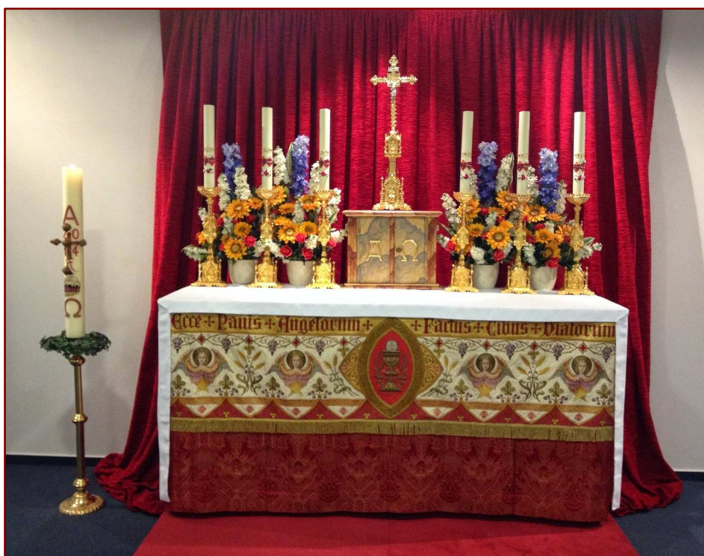
Christus Rex

Glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Broj 1 – rujan 2014.

Oltar pripravljen za svetu Misu
koju je služio p. Franz Schmidberger
u Zagrebu, 27. travnja 2014.

Izdavač:

Hrvatsko tajništvo Svećeničkog bratstva sv. Pija X.

Vatroslava Lisinskog 1

10370 Dugo Selo

Hrvatska

Email: christusrexhrvatska@gmail.com

Predgovor

Dragi prijatelji i dobročinitelji,

S velikom Vam radošću predajemo ovaj prvi broj skromnog Glasnika Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku i za Hrvate koji žive izvan svoje Domovine. On nosi programski naslov CHRISTUS REX, jer sva naša molitva, rad i gledanje teže za ostvarenjem prošnje *Očenaša*: „Dođi kraljevstvo tvoje“. Riječima u Slavi svete Mise želimo vidjeti ostvarenim u cijelom društvu kraljevstvo Krista kao jedinog Svetoga, jedinog Gospodara i jedinog Svevišnjega.

Kako je došlo do ovo inicijative? U listopadu prošle godine posjetio nas je u sjemeništu u Zaitzkofenu mladi hrvatski svećenik, pater Tilošanec; 15. studenog došao je onamo kako bi postao članom Bratstva. Uz njegovu pomoć pater Franz Schmidberger, rektor našeg sjemeništa u Zaitzkofenu, mogao je na Bijelu nedjelju, 27. travnja celebrirati svetu Misu u Zagrebu i potom održati predavanje. Početkom srpnja još je jedanput posjetio Vašu zemlju kako bi s nekoliko svećenika prijatelja i skupinom laika porazgovarao o daljnjem radu. Pri tome smo odlučili utemeljiti Hrvatsko tajništvo Svećeničkog bratstva sv. Pija X. Kao prvu konkretnu mjeru želimo Vam u ne posve redovitim razmacima poslati ovu malenu brošuru koja treba prosvijetliti i ojačati Vašu katoličku vjeru, rasplamsati Vašu ljubav prema Crkvi u njezinoj dvijetisućljetnoj Tradiciji i biti poveznica među katolicima Hrvatske koji razumiju tešku krizu u Crkvi i društvu i koji traže odgovarajuće lijekove. Ovim putem dobit ćete i pokoju aktualnu obavijest. Glasnik se šalje besplatno; no ipak, molimo primatelje za maleni dobrovoljni prilog radi pokrivanja troškova tiska i pošiljke kao i radi proširenja ovog malenog glasila. U sljedećem broju poslat ćemo Vam bankovni račun.

Bili bismo nadasve zahvalni kad biste nam poslali adrese novih mogućih zainteresiranih vjernika i kad biste dijelili Glasnik u Vašem krugu prijatelja i poznanika. U ovome prvom broju pronaći ćete ponajprije propovijed i predavanje od 27. travnja i nekoliko drugih dokumenata koji bi Vas mogli zanimati.

Neka trojedini Bog blagoslovi Vas i Vaše obitelji po zagovoru Marije i neka Hrvatsku uzdrži u vjeri katoličkoj!

P. Stefan Frey

Pater Stefan Frey
Poglavar distrikta
Jaidhof, na blagdan svete majke Ane, 26. srpnja 2014.

* * *

Propovijed u Zagrebu 27. travnja 2014.

Dragi vjernici u Hrvatskoj,

osobita mi je radost da prvi put mogu posjetiti Vašu lijepu zemlju te s Vama slaviti svetu Misu – Misu svih vremena. Zahvaljujem Vam da ste pristigli, neki do Vas prilično izdaleka, kako biste mogli sudjelovati u nekrvnoj Žrtvi našega Gospodina Isusa Krista u njezinom drevnom i časnom, plodonosnom obliku.

U čitanjima današnje nedjelje in Albis (Bijele nedjelje) govori nam apostol Ivan da naša vjera pobjeđuje svijet – svijet tehnike, prirodoznanstvenih izuma i tehničkog napretka; oni, doduše, po sebi nisu loši, ali su zavodljivi; još i puno više jednom svijetu punom materijalizma, punom bezboštva i nećudorednosti. Zašto je naša vjera pobjeda nad ovim svijetom? Jer je ona nadnaravna stvar koja može premještati gore, jer se pouzdaje u milost Božju koja je kadra preobraziti poganski svijet u kršćanski, jer samo jedna kap Krvi Kristove može spasiti duše svih vremena i svih krajeva od rana istočnoga grijeha i osobnih grijeha i posvećivati ih.

Kako se dakle, ova vjera promatra? Prvi vatikanski sabor koji je zasjedao 1869. – 1870. godine, kristalno ju je jasno definirao:

“Vjera je nadnaravna krepost, kojom, uz Božje nadahnuće i pomoć milosti, vjerujemo da je istinito ono što je on objavio, ne zbog unutarnje istine stvari shvaćene svjetlom naravnog razuma, nego zbog autoriteta samoga Boga, koji se ne može prevariti niti prevaren biti.“ Dalje se kaže o predmetu vjere: „Nadalje, božanskom i katoličkom vjerom treba vjerovati sve ono što se nalazi u pisanoj i predanoj Božjoj riječi, i što Crkva, bilo svečanom odlukom bilo redovitim učiteljstvom, predočuje da treba vjerovati kao nešto što je od Boga objavljeno.“

Prema tome, vjera je poslušno prihvaćanje svega onoga što je Bog objavio i što je povjerio svojoj Crkvi kako bi ona to sveto čuvala i vjerno prenosila. Vjera je svjetlo po kojemu sudjelujemo u Božjoj samospoznaji, svjetlo snagom kojega spoznajemo Boga Jednim i Trojedinim, Isusa Krista Otkupiteljem kojeg je On poslao te Crkvu spasenjskom ustanovom za spas besmrtnih duša koju je ustanovio sam Spasitelj. U 11. poglavlju Poslanice Hebrejima sveti Pavao tumači kako su starozavjetni pravednici, patrijarsi i proroci od ove vjere u obećanoga Otkupitelja živjeli, pripravljali mu pojavak i nadvladali sve smetnje.

Priđimo sada bliže sadržaju ove vjere. Mi vjerujemo u jednoga, vječnoga, nepromjenjivoga, svemogućega, pravednoga i milosrdnoga Boga, Stvoritelja neba i zemlje, koji postoji u tri osobe, Ocu, Sinu i Svetome Duhu, koji se u neprestanoj izmjeni spoznaje, života i ljubavi međusobno darivaju te po posredovanju milosti utjelovljenje Riječi Božje i njegovih sakramenata koje je On ustanovio nama omogućuju sudioništvo u ovome božanskom životu. Po ovome sudjelovanju u božanskoj naravi djecom smo Božjom, hramovima Presvetoga Trojstva koji su u dušama pravednika te dionicima Neba.

Druga velika dogma naše vjere jest otkupiteljsko Utjelovljenje našega Gospodina Isusa Krista. Bog je zbilja ušao u ovaj svijet i u ovo vrijeme, božanski je Spasitelj zbilja Bog u ljudskom obličju, jedini Učitelj roda ljudskoga, jedini Otkupitelj svake pojedine duše i svakog pojedinoga naroda, jedini Kralj cijeloga društva. Upravo smo tako maloprije pjevali u Slavi: *„…tu solus sanctus, tu solus Dominus, tu solus Altissimus, Iesu Christe“*. Ti si jedini svet, Ti si jedini

Gospodin, Ti si jedini Svevišnji Isuse Kriste. Nije Alah pravim Bogom, niti smo otkupljeni po Budi ili Šivi, nego krvlju Bogočovjeka, njegovom žrtvom na Kalvariji.

Treća se velika dogma naše vjere tiče svete Crkve. Krist se nakon svoje muke i uskrsnuća želio vratiti k Ocu, ali istodobno također ostati među nama. A kako je to ostvario? Utemeljio je jednu Crkvu koja u prostoru i vremenu nastavlja njegovo djelo spasenja. On utemeljuje jednu Crkvu, sklapa ženidbu s ovom svojom neokaljanom Zaručnicom, novom Evom, nebeskim Jeruzalemom koji se na samom kraju Svetoga pisma u 21. poglavlju Otkrivenja ovako opisuje:"I Sveti grad, novi Jeruzalem, vidjeh: silazi s neba od Boga, opremljen kao zaručnica nakićena za svoga muža. I začujem jak glas s prijestolja: 'Evo Šatora Božjeg s ljudima! On će prebivati s njima: oni će biti narod njegov, a on će biti Bog s njima." (Otkrivenje 21, 2-3)

Crkva je prema tome Krist koji je produžen, proširen, koji dalje živi i djeluje u vremenu i prostoru. Krist propovijeda, Crkva propovijeda, a ona propovijeda upravo istu istinu, isto Evanđelje, istu vjeru. Krist moli, a Crkva nastavlja s Kristovom molitvom. Crkva mu posuđuje svoja usta, svoje srce kako bi se on po njoj klanjao nebeskom Ocu i usrdno ga molio. Krist žrtvuje jer je na Kalvariji sama sebe prinio svojem nebeskom Ocu kao čistu, neokaljanu i ugodnu žrtvu; Crkva prinosi istu Žrtvu na našim oltarima. U svetoj Misnoj Žrtvi posrijedi je isti svećenik prinositelj Žrtve po službi svećenika, čovjeka; sam je Krist žrtvenim prinosom kao na križu i isti su ciljevi Žrtve, naime klanjanje i hvala, zahvala, okajanje i prošnja. Tridentski sabor isključivo kaže da je to naime ista žrtva kao na križu, samo se sada prinosi na nekrvni način, a na križu na krvni. Krist otpušta grijehe, a svojim je apostolima predao da otpuštaju grijehe: „Kojima otpustite grijehe, otpuštaju im se", kaže svojim apostolima na Uskrsnu večer u dvorani Posljednje večere, „kojima zadržite, zadržani su im" (Ivan 20, 23).

On im je dao nalog da nastave njegovo djelo. Idite po svem svijetu i učite sve narode; bdijte i molite; ovo činite meni na spomen, kaže kod ustanovljenja svete Euharistije u dvorani Posljednje večere. Na Uskrsnu večer kaže svojim apostolima: „Kao što mene posla Otac i

ja šaljem vas“ (Ivan 20, 21), s istom vlašću, istim nalogom, s istim autoritetom. Otac šalje svoga Sina, Sin šalje svoju Crkvu. Sukladno tome, ne može se odvojiti Presveto Trojstvo, utjelovljenog Boga i Crkvu koju je ustanovio.

Već 500 godina vidimo sve veće pražnjenje ove naše vjere. U 16. stoljeću Luther i njegovi istomišljenici niječu bitne dijelove ekonomije spasenja Crkve: njezino papinstvo, njezino svećeništvo, njezinu pomirbenu žrtvu, njezinih sedam sakramenata, redovništvo i brak kao božansku ustanovu. Dvjesto godina kasnije prosvjetitelji i slobodni mislioci niječu Božje djelovanje u svijetu uopće, a vjeru proglašavaju čisto privatnom stvari. Komunizam i moderna ateistička kulturna revolucija prave tabulu razu: ni Crkva, ni Krist, ni Bog: religija je opijum naroda. Vaš je narod veoma patio pod ovim bičem, sjetimo se samo biskupa mučenika Stepinca. Nažalost, mnogi su teolozi koji su postali nevjernicima pridonijeli ovome procesu posvjetovnjačenja koji je europski Zapad i Sjevernu Ameriku pretvorio u novopogansku zemlju. Danas ovdje slavimo ovu svetu Misu poglavito poradi toga kako bismo Vas upozorili na ovu dekristijanizaciju i pokazali Vam i povjerili istinska blaga Tradicije Crkve koja su jedina kadra spasiti duše i obnoviti Crkvu.

Što su zaključci, dragi katolici u Hrvatskoj? Želio bih nabrojiti četiri:

1. Čuvajte vjeru, ne samo za same sebe, nego i u svojoj obitelji, živu, cjelovitu vjeru koja pobjeđuje zablude i opsjene ovoga svijeta kao i zavodljive zablude modernih teologa: „I ovo je pobjeda što pobijedi svijet, vjera naša“ (1 Iv 5,4). Uzmite i dobru katoličku literaturu u ruke kako biste ojačali i utvrdili svoju vjeru, primjerice knjigu: „Pismo zbunjenim katolicima“ nadbiskupa Lefebvrea.

2. Sačuvajte duh žrtve. Nakon istočnog grijeha naših praroditelja bez žrtve, bez samozataje i odricanja postoji samo egoizam, odumire ljubav prema Bogu i prema bližnjemu. Onda ljudi traže samo svoje blagostanje, svoju

ugodu, svoj luksuz, godišnji odmor i zaradu. Onda nestaje duh Isusa Krista.

3. Sačuvajte duh molitve. Onaj tko moli, taj se spašava, onaj tko ne moli, taj se osuđuje, kaže sveti Alfonz de Liguori. Klanjajte se trojedinomu Bogu koji po milosti obitava u Vašoj duši, njegujte osobito molitvu svete Krunice u svojoj obitelji. Upravo je na to pozvala Majka Božja u Fatimi. Zar se ne bi trebala proglasiti Križarska vojna svete Krunice da Hrvatska opet dobije vladu koja štiti katoličku vjeru i brani kršćanske običaje?

4. Njegujte pobožnost prema našoj dragoj Gospi, posrednici svih milosti; sam Isus nam ju je na križu dao za majku: „Ženo, evo ti Sina. Sine, evo ti Majke!“ Svednevice je usrdno molite da Vam pomogne sačuvati u vjeri svoju hrvatsku Domovinu, da iz Vaših obitelji proisteknu mnoga svećenička i redovnička zvanja, da se tako proslavlja Bog, služi Crkvi i spašavaju duše.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

* * *

Predavanje 27. travnja 2014. u Zagrebu: Crkvena kriza i Svećeničko bratstvo sv. Pija X.

Dragi prijatelji u Hrvatskoj,

I. Postoji li zbilja kriza u Crkvi?

Kada pogledamo vjerski život ovdje u Vašoj domovini, u iskušenju smo govoriti samo o nekoliko zloporaba i uzgrednih zastranjenja. Bacimo li pak pogled na druge zemlje, osobito na Zapadnu Europu i Sjevernu Ameriku, nastaje posve drukčija slika: Crkva se nalazi u dubokoj krizi koja ugrožava njezino postojanje u kojoj mi kao katolici samo zbog toga imamo čvrsto

pouzdanje i nadu jer joj je sam Krist, utjelovljeni Bog i njezin Utemeljitelj, obećao vječni život: „Vrata paklena neće je nadvladati“ (Mt 16,18). Posljednji pape rječito svjedoče o ovoj krizi. Navedimo neke od njihovih izjava:

Pavao VI. kaže u prosincu 1969.: „Crkva danas prolazi vrijeme nemira. Neki se bave samokritikom, reklo bi se čak **samouništenjem**. To je snažan i složen unutarnji prevrat koji nitko nije očekivao nakon Koncila.“ Isti papa konstatira 29. lipnja 1972. godine da „ima dojam da je Sotonin dim ušao kroz neku pukotinu u hram Božji.“

Ivan Pavao II. piše 28. lipnja 2003. u *Ecclesia in Europa* da „mnogi Europljani ostavljaju dojam da žive bez duhovnih korijena, kao nasljednici što su spiskali svoju baštinu, koju im je povijest namrla.(…) Među izraze i plodove te egzistencijalne tjeskobe posebno treba ubrojiti dramatično smanjenje nataliteta, opadanje zanimanja za svećenička zvanja i posvećeni život, teško donošenje životnih odluka, ako ne i posvemašnje odbijanje njihova donošenja, uključujući i brak.(…) današnja je Europa svjedok teške pojave obiteljskih kriza i gubljenja samog pojma obitelji. (…) U korijenu gubitka nade nalazi se *pokušaj da se nametne antropologija bez Boga i bez Krista.* Takvo je razmišljanje dovelo do poimanja čovjeka kao "apsolutnog središta stvarnosti, izvještačeno ga postavljajući na mjesto Boga i zaboravljajući da nije čovjek taj koji stvara Boga, nego je Bog onaj koji stvara čovjeka.(…) Europska kultura ostavlja dojam **"tihog otpadništva"** prezasićena čovjeka koji živi kao da Boga nema.

Kardinal Ratzinger, kasniji papa **Benedikt XVI.**, u svojim razmatranjima Križnog puta na Veliki petak 2005. godine u devetoj postaji Crkvu uspoređuje s lađom koja pušta vodu na sve strane i koja tone.

Navedimo na koncu još i **kardinal Šepera**, negdašnjeg Pročelnika Kongregacije za nauk vjere: „Kriza Crkve jest kriza biskupa.“

Prije nego što počnemo tumačiti ovu krizu preko raznih činjenica i brojki, želimo ponajprije istražiti njezino podrijetlo.

II. Odakle dolazi ova kriza?

Već više od 50 godina šire se liberalizam i neomodernizam u Crkvi; prigodom II. vatikanskog sabora prodrli su u unutrašnjost Crkve. Već papa Pio X., sveti zaštitnik našega Bratstva, konstatira u svojoj enciklici *Pacendi Dominici gregis* od 8. rujna 1907. o modernizmu da se neprijatelji Crkve više ne nalaze izvan Crkve, nego unutar nje i oni ne dižu sjekiru na grane i izdanke, nego na samo njezino korijenje. Pogledajmo samo neke posebno upitne izjave II. vatikanskog sabora:

U dekretu o ekumenizmu *Unitatis redintegratio* br. 3 kaže se u 4. poglavlju:
„Stoga te odijeljene Crkve ili zajednice, iako smatramo da trpe od onih nedostataka, nipošto nisu lišene značenja i važnosti u otajstvu spasenja. Kristov se, naime, Duh ne ustručava poslužiti njima kao sredstvima spasenja.“

Ovdje ponajprije valja napomenuti da se druge denominacije nipošto ne mogu označavati Crkvama. Krist, božanski Zaručnik, utemeljio je samo jednu Zaručnicu, naime Crkvu koju je on utemeljio; sve druge vjeroispovijesti žive u odvojenosti od Petrove stolice ili čak i u herezi, kao primjerice 41 000 raznih protestantskih sekti. Ako bi oni odista bili sredstvima spasenja, onda se pravoslavni, anglikanci, luterani i kalvinisti ne bi trebali obratiti. Time se svakom misijskom radu ili radu za obraćenje otpadnika oduzima pravo postojanja.

U pastoralnoj konstituciji *Gaudium et spes* kaže se u točci 12:
„Po gotovo istom uvjerenju vjernika i nevjernika sve na zemlji treba biti uređeno prema čovjeku kao svom središtu i vrhuncu.“
U našemu starom katekizmu pak stoji da sve na zemlji treba biti uređeno prema Bogu kao posljednjem cilju. To nije isto! U ovih malo riječi antropocentrični je obrat programski predstavljen, to jest preobrazba od usmjerenja čovjeka prema Bogu prema usmjerenju čovjeka prema sebi samomu sve do samoobožavanja.

U konstituciji o Crkvi *Lumen gentium* čitamo u točci 16:
„No naum spasenja obuhvaća i one koji priznaju Stvoritelja, među koje pripadaju u prvom redu muslimani; priznavajući da drže Abrahamovu vjeru, oni se s nama klanjaju Bogu jedinomu“

Je li baš točno da se muslimani s nama klanjaju jednom Bogu? Mi se klanjamo trojedinomu Bogu, Ocu, Sinu i Duhu Svetomu, jednom Bogu u tri osobe. Upravo to muslimani odbacuju i predbacuju nam mnogoboštvo.

U izjavi o nekršćanskim religijama (*Nostra aetate*) kaže se onda u točci 3 o islamu:
„Crkva gleda s poštovanjem i muslimane, koji se klanjaju jedinomu Bogu, živom i subzistentnom, milosrdnom i svemogućem, stvoritelju neba i zemlje, koji je govorio ljudima. Oni se svom dušom nastoje podložiti njegovim skrovitim odlukama, kao što se Abraham, na koga se islamska vjera rado poziva, podložio Bogu. Oni Isusa, istina, ne priznaju Bogom, ali ga ipak časte kao proroka, a također i njegovu djevičansku majku Mariju. Nju ponekad i pobožno zazivaju. Osim toga iščekuju dan suda, kad će Bog naplatiti svim uskrslim ljudima. Zato cijene moralni život, a Boga štuju napose molitvom, milostinjom i postom.“

Može li se kod muslimana zbilja govoriti o moralnom životu ako im Kuran dopušta do četiri žene te oni neprekidno svoju vjeru šire ognjem i mačem? Po njima cilj posvećuje sredstva, načelo koje izravno proturječi naravnom pravu i kršćanskom Nauku.

Pronaći ćete u knjizi *Das Konzil, eine bislang ungeschriebene Geschichte* (*Koncil, dosada nenapisana povijest*) profesora Roberta de Matteija vrlo opsežan, izvrstan prikaz II. vatikanskog sabora i razornih snaga koje su ondje djelovale.

Neposredna posljedica ovoga Koncila jest ukidanje katoličkih država. Sukladno izjavi o vjerskoj slobodi država ima dužnost dopustiti svim religijama i vjeroispovijestima naravno pravo dok se njezina istinska dužnost, jedinu istinsku religiju štititi od zablude i moralne iskvarenosti te je potpomagati, više i ne zahtijeva. Upravo u ovome duhu papa je Ivan Pavao II. 27. listopada 1986. pozvao vođe svih velikih svjetskih religija na zajedničku molitvu za mir u Asiz i stavio im katoličke crkve na raspolaganje za njihove dijelom poganske obrede. Tako su budisti postavili Budin kip na svetohranište katoličke crkve svetog Petra! Posljedica ovoga susreta i događaja iste vrste koji su uslijedili jest širenje vjerskog indiferentizma: Svaka je religija put spasenja, svaki je čovjek anonimni kršćanin, druge su religije anonimno kršćanstvo; sve religije pridonose miru i razumijevanju među ljudima. Prošlost je izjava prvoga pape: „I nema ni u kome drugom spasenja“ (usp. Djela apostolska 4,12)

III. Tužne činjenice i posljedice

1. Pokoncilski su katekizmi i vjeronaučne knjige svi više ili manje sastavljani prema *Holandskom katekizmu* kojemu je Sveta Stolica predbacila brojne hereze i nejasne, dvosmislene formulacije, a da nije poduzeta korektura. U njemačkom katekizmu *Wie wir Menschen leben* stoji primjerice: „Kada kršćani održavaju gozbu s Isusom, odlaze k oltaru; svećenik im pruža komadić kruha." Ne niječe li se ovdje izričito dogma Tridentskog sabora prema kojoj je Krist u Presvetom sakramentu istinski, stvarno i bitno prisutan? A kako su prevareni pričesnici koji misle da primaju Krista, a kojima se u stvarnosti pruža samo komadić kruha!

2. Kod mnogih teologa na Koncilu i u pokoncilsko vrijeme može se konstatirati odmak od katoličke vjere. Karl Rahner, koji je mjerodavno utjecao na Koncil, posve izravnava razliku između naravne i nadnaravne razine. Hansu Küngu zbog njegovih raznih krivovjerja 1979. godine Rim oduzima poslanje da poučava u ime Crkve. Stvari puno bolje ne stoje ni s dominikancem Edwardom Schillebeeckxom, koji primjerice osporava ministerijalno svećeništvo Crkve. Hans Urs von Balthasar, kojega je Ivan Pavao II. imenovao kardinalom, tvrdio je da je pakao prazan. Današnji kardinal Kasper niječe veći dio Isusovih čuda u Novom zavjetu i opisuje ih kao pobožne priče. Profesor Anton Vögtle niječe autentičnost cijele povijesti Isusova djetinjstva. Profesor Hilberath, koji na sveučilištu Tübingen radi na formaciji tamošnjih teologa, izričito niječe tjelesno Kristovo uskrsnuće. Za njega ne bi bilo čudo ni sablazan kada bi se jednog dana pronašao Isusov grob s potpunim kosturom. Godine 1977. pisalo je 180 teologa biskupije Rottenburg-Stuttgart evangeličkim župnicima: *„Priznajemo Vas kao nositelje iste vlasti i iste odgovornosti."* Može li se zbilja katolički svećenik koji stoji u apostolskoj sukcesiji i in persona Christi otpušta grijehe i vrši Žrtvu naših oltara izjednačiti s protestantskim predsjedateljem zajednice? Vjeruju li svećenici koji tako nešto pišu još u svoje vlastito svećeništvo?

3. Vjerska praksa
U Nizozemskoj je vjerska praksa sa 60% u vrijeme Koncila spala na 5%
U Quebecu, frankofonoj kanadskoj pokrajini: s 95% na 10% . Nekada je Quebec bio jedan od najkatoličkijih krajeva svijeta.
U Južnoj Holandiji župnik, naš prijatelj, pitao je na vjeronauku 24 djece tko zna učiniti znak križa – samo se jedno jedino dijete znalo prekrižiti! U obiteljima se dakle ne prenosi više vjera i elementarni molitveni život. Ovaj spomenuti župnik ima crkvu s preko 800 sjedećih mjesta. Prije Koncila se

nedjeljom pet puta punila; prema tome je bilo otprilike 4000 katolika kod svete Žrtve. Danas ih je još 90 na jednom jedinom euharistijskom slavlju.

Ispovijed je postala izgubljenim sakramentom. U Njemačkoj je najprije zamijenjena pokorničkim bogoslužjima, a onda praktično posve ukinuta. Jedan župnik koji je naš prijatelj, brine se za tri župe sa sveukupno 900 katolika. Za Božić je imao dvije ispovijedi, a za Uskrs 10, a svatko tko dođe na Misu, ide na svetu Pričest. To upućuje na posvemašnji gubitak svijesti o grješnosti i na uobraženu sigurnost spasenja.

4. Godine 1969. tradicionalnu svetu Misu zamjenjuje *Novus ordo missae*, koji se samo po duhu, ali ne po slovu može pozvati na II. vatikanski sabor. U prvotnoj verziji u članku 7 stoji: „Gospodnja večera ili Misa je sveto zborovanje ili skup Božjega naroda okupljenoga da pod svećenikovim predsjedanjem slavi spomen Gospodnji. Zbog toga o mjesnome okupljanju svete Crkve eminentno vrijedi Kristovo obećanje: Gdje su dvojica ili trojica okupljeni u moje ime, tu sam i ja među njima (Mt 18,20)“.

Analizirajmo nešto pobliže ove izjave: Ako je sveta Misa skup vjernika, onda nema svete Mise ako oni izostanu i svećenik sam celebrira. Ovdje se zamjenjuje bit svete Mise s ciljem svete Mise. Zatim, svećenik nipošto ne vrši službu predsjedanja, nego djeluje *in persona Christi*, kao zaređeni službenik. Dalje, prisutnost je Isusa Krista u Oltarskom sakramentu posve drukčija nego ona čisto duhovna prisutnost gdje su dvojica ili trojica okupljena u njegovo ime. Ova je definicija izazvala toliko mnogo protesta da je nakon godinu dana ispravljena i nadopunjena. Ali sama stvar, obred nove liturgije koji točno odgovara ovoj definiciji, ostao je točno isti. Prema tome, u njoj se zamjenjuje misao žrtve sve više i više mišlju samo zajedničke gozbe; svećenik biva predsjedateljem zajednice kao kod protestanata; oltar se pretvara u stol. Kardinali Ottaviani i Bacci konstatiraju u svojem kritičnom pregledu NOM-a da predstavlja kako u cjelini, tako i u pojedinostima, zapanjujuće udaljavanje od katoličke teologije o svetoj Misi Tridentskoga sabora . Prema tome, riječ je o prekidu s crkvenom Tradicijom. Pričest na ruke koja je svugdje uvedena potkopava vjeru u stvarnu prisutnost i navodi na pomisao da je Euharistija običan kruh. Celebracija prema narodu izrazom je već spomenutog antropocentričnog obrata. Nova je liturgija dovela do profaniranja Crkve, ali i duša; sakralni je karakter dobrim dijelom nestao. U Njemačkoj se primjerice u vrijeme karnevala svugdje celebriraju lakrdijaške mise. K tome je umanjenje misli o žrtvi u liturgiji koja je izrečena molitvama, znakovima križa i drugim gestama dovelo do znatnog umanjenja

spremnosti na žrtvu kod vjernika. Egoizam, pohlepa i oholost stupili su na mjesto poniznosti, vršenja dužnosti, težnje za krjepošću i odricanja.

5. Upravo je dramatično smanjenje svećeničkih i redovničkih zvanja. O tome neki podaci:
U Francuskoj godišnje umire otprilike 800 svećenika, ređenjem dolazi samo 100 novih. Danas ondje ima župnika koji se moraju brinuti za 60 župa. Nedavno je jedan biskup rekao da je tijekom svoje službe kao pastir biskupije sahranio preko 100 svećenika, a zaredio jednog jedinoga!
Nije bolje ni s redovništvom. Osobito je dramatična situacija u Sjedinjenim Američkim Državama. Prema izjavama Američke biskupske konferencije za muške redove nastaje sljedeća slika:

U formaciji kod:	**1965.**	**2000.**	**smanjenje**
Isusovaca	3559	389	89%
Franjevaca	2251	60	97%
Kršćanske školske braće	912	7	99%
Benediktinaca	1541	109	93%
Redemptorista	1128	24	98%
Dominikanaca	343	38	89%
Misijskog reda Maryknoll	919	15	98%
Oblata Bezgrješnog Srca Marijina	914	13	99%
Lazarista	700	18	97%
Franjevaca konventualaca	511	49	90%
Pasionista	574	5	99%
Otaca svetog Križa	434	132	samo(!)70%
Augustinaca	483	14	97%
Kapucina	440	39	91%
Otaca Predragocjene krvi	521	27	95%
Otaca od La Sallette	552	1	100%
Karmelićana	545	46	92%
Otaca Duha Svetoga	159	9	94%

6. Na upravo potresan način očituje se propadanje nauka i prakse i u braku i obitelji. Magazin *Der Spiegel* početkom je ove godine o tome objavio odgovore njemačkih biskupija na anketu koju je inicirala Sveta Stolica.

Pročitajte sami rezultate kako biste vidjeli koliko je proces uništenja crkvenog bračnog morala već uznapredovao:

Na pitanje *„Osjećate li to grijehom ako ste kod kontrole rađanja primjenjivali takozvane nedopuštene metode?“* odgovorilo je 86 % *niječno*, 14 % *potvrdno*. Sljedeće pitanje: *„Jeste li zbog toga već odustali od primanja Euharistije?“* Ovdje je 90 % odgovorilo *niječno*, 10 % *potvrdno*. U biskupiji Aachen proizlazi iz odgovora da *„crkveni bračni i spolni moral*“ predstavlja „za mnoge smetnju za vjeru.“ U biskupiji Bamberg odgovori izriču *„kritičan stav prema moralnom nauku*“. U biskupiji Essen upitanici se zalažu za to da se *„istospolnim parovima omogući blagoslov u crkvi“*. U biskupiji Freiburg *„zajednički život prije crkvenog vjenčanja nije poseban slučaj, nego uobičajen“*. U biskupiji Köln *„crkveni se Nauk drži čudnim i punim nerazumijevanja za veze“*. U biskupiji Magdeburg *„Crkva je dobrim dijelom izgubila svoj monopol tumača za životno područje braka i obitelji“*. U biskupiji Mainz *„odbacivanje umjetnih metoda kontrole začeća odbijaju gotovo svi ljudi, odnosno to drže u većini posve irelevantnim“*. U biskupiji Osnabrück *„sve se više vjernika udaljuje od Crkve“*. U biskupiji Rottenburg se *„zabrana kondoma označava kažnjivom“*. U biskupiji Trier očekuju upitanici „življeno milosrđe u pitanjima braka, neuspjeha, novog početka i spolnosti“.

IV. Svećeničko bratstvo sv.Pija X.

Kada bi Narod Božji u Starom zavjetu skrenuo s pravoga puta i okrenuo se idolopoklonstvu i poganskim kultovima, nastupili bi proroci koji su ga pozivali na obraćenje. Mnogi od njih su zbog ove ljudski gledano nezahvalne uloge zlostavljani, bacani u tamnicu ili čak i ubijeni jer su se ljudi htjeli riješiti ovih neugodnih upozoritelja.

I u Novom zavjetu Bog u kriznim vremenima šalje ljude kao upozoritelje, podiže svece radi prevladavanja krivovjerja i ćudorednog propadanja. Uvijek ponovno nastaju reformski pokreti po kojima Crkva iznovice prepoznaje zdrav Nauk i autentičan zahtjev Evanđelja. Spomenimo neke primjere:

- Sveti Atanazije, aleksandrijski biskup, u prvoj se polovici 4. stoljeća snažno zalaže za Kristovo božanstvo nasuprot arijanstvu. Zbog toga mora pet puta napustiti svoju biskupsku stolicu, čak ga osuđuje jedna talijanska biskupska sinoda koju odobrava i papa Liberije. Međutim, na kraju je nadvladano krivovjerje, a katolička vjera ponovno uspostavljena.

- Sveti Augustin na osobit način propovijeda protiv donatista, a također i protiv pelagijanaca dozivajući uvijek u pamet čistu nezasluženost milosti Božje.
- Sveti se Ćiril Aleksandrijski suprotstavlja heretiku Nestoriju Carigradskom i tako spašava dogmu Marijinog Bogomajčinstva, a time i cijelu kristologiju.
- Kasnije vidimo Karolinšku reformu, reformu redovništva koja polazi od samostana Cluny u srednjem vijeku, reformu pape Grgura VII. i njegovu borbu protiv laičke investiture. On umire u Salernu u progonstvu s riječima na usnama: „Ljubio sam pravdu, a mrzio nepravdu; stoga umirem u progonstvu." Ali nakon njegove smrti njegova nastojanja oko reformi djeluju nadasve plodonosno u cijeloj Crkvi.
- Nakon proširenja Lutherove, Zwinglijeve i Calvinove hereze Tridentski je sabor donio istinsku reformu po naporima cijelog mnoštva svetaca: svetog Ignacija Lojolskoga, svetog Petra Kanizija, svete Terezije Avilske, svetog Karla Boromejskoga, nešto kasnije svetog Pija V. Utemeljuju se sjemeništa, nastaju novi redovi, Evanđelje se prenosi poglavito u Južnu Ameriku i također i u Indiju i u Japan preko sv. Franje Ksaverskoga.

Zar Bog ne bi i za današnje vrijeme poslao „proroke" svojoj Crkvi? Zar joj ne bi pokazao izlazak iz krize po bogomdanim ljudima?

U svakom slučaju, nadbiskup Lefebvre 1970. godine s crkvenim dopuštenjem usred pokoncilskog kaosa utemeljuje Svećeničko bratstvo sv. Pija X. Ono vodi ponajprije jednu bogosloviju u Ecôneu u Švicarskoj, onda još jednu u SAD-u, 1975. i treća otvara svoje vrata u germanofonoj Švicarskoj. Mlade ljude privlači tradicionalna Misa kojoj nadbiskup Lefebvre ostaje vjernim; uskoro se djelu priključuje i zajednica sestara koju je utemeljila Nadbiskupova rođena sestra, a onda i samostan karmelićanki koji je utemeljila druga sestra velikog prelata. Francuske biskupe spopada ljubomora i potiču Rim da poduzme mjere. Nakon kanonske vizitacije Bratstvu se 1975. oduzima crkveno-pravna aprobacija zbog njegove vjernosti tradicionalnoj svetoj Misi kako ju je kodificirao Pio V. Budući da Nadbiskup djeluje po načelu: *„Vjera je više od poslušnosti"* i nastavlja s djelom, 1976. godine je suspendiran. On o tome piše: *„U biti, prema ovoj mjeri ne bih smio celebrirati Misu, novu Misu, dijeliti nove sakramente, naviještati novi nauk. Sve to uopće nisam ni želio činiti. Prema tome, šteta po ovoj suspenziji za mene je veoma malena"*. Otada Bratstvo hoda kao po planinskom vrhuncu: Na jednoj strani posvema odbacuje liberalizam i

modernizam, a na drugoj strani želi ostati vjerno Rimu, vječnom Rimu. Nadbiskup je Lefebvre to u jednom programskom članku 21. studenog 1974. vrlo jasno protumačio. Kako bi „s obzirom na sve veće propadanje svećeničkog ideala prenio katoličko svećeništvo našega Gospodina Isusa Krista u nepomućenoj čistoći nauka, u njegovoj bezgraničnoj misionarskoj ljubavi, kao što je on to prenio svojim apostolima i kako je to Rimska Crva prenosila do sredine 20. stoljeća“, nadbiskup je Lefebvre naposljetku posvetio 30. lipnja 1988. četiri pomoćna biskupa za Bratstvo. Rim se nadao da će strogim kaznenim mjerama uspjeti prouzročiti njegov raspad. A dogodilo se upravo suprotno. Bratstvo se dalje proširilo i danas ima kuće u 32 zemlje na svim kontinentima gdje vodi priorate, tj. mjesta dušobrižništva, sjemeništa, škole i kuće za duhovne vježbe. K tome, njegovih gotovo 600 patera redovito ili neredovito posjećuje još 40 zemalja kako bi se ondje brinulo o skupinama vjernika koji gladuju za katoličkim naukom i žeđaju za tradicionalnom Misnom Žrtvom. Njima u apostolatu pomaže 100 braće i 250 sestara; 100 škola radi ne tome da djecu priprave za kršćanski život i tako daju doprinos rekristjanizaciji društva. Osim toga, surađujemo s 25 redovničkih zajednica koje su s nama prijateljski povezane i koje se drže obvezanima istim ciljevima i sredstvima kao i mi.

Godine 2009. papa je Benedikt XVI. povukao dekret o izopćenju četvorice pomoćnih biskupa Bratstva pošto je dvije godine prije toga tradicionalnom obredu svete Mise opet podario pravo obitavanja u Crkvi. Neposredno nakon toga otpočele su teološke diskusije između predstavnika Vatikana i predstavnika Bratstva koje pak do danas nisu dovele do crkveno-pravnog rješenja. Koncilska revolucija i ponovna izgradnja kršćanstva nepomirljivo stoje jedna nasuprot drugoj.

Zaključak: (vidi propovijed, str.7)

1. Čuvajte vjeru, ne samo za same sebe, nego i u svojoj obitelji, živu, cjelovitu vjeru koja pobjeđuje zablude i opsjene ovoga svijeta kao i zavodljive zablude modernih teologa.

2. Sačuvajte duh žrtve. Nakon istočnog grijeha naših praroditelja bez žrtve, bez samozataje i odricanja postoji još samo egoizam, odumire ljubav prema Bogu i prema bližnjemu. Onda ljudi traže samo svoje blagostanje, svoju ugodu, svoj luksuz, godišnji odmor i zaradu. Onda nestaje duh Isusa Krista.

3. Sačuvajte duh molitve. Onaj tko moli, taj se spašava, onaj tko ne moli, taj se osuđuje, kaže sveti Alfonz de Liguori. Klanjajte se trojedinomu Bogu koji po milosti obitava u Vašoj duši, njegujte osobito molitvu svete Krunice u svojoj obitelji. Upravo je na to pozvala Majka Božja u Fatimi.

4. Njegujte pobožnost prema našoj dragoj Gospi, posrednici svih milosti; sam Isus nam ju je na križu dao za majku: „Ženo, evo ti Sina. Sine, evo ti Majke!“ Svednevice je usrdno molite da Vam pomogne sačuvati u vjeri Vašu hrvatsku Domovinu, da iz Vaših obitelji proisteknu mnoga svećenička i redovnička zvanja, da se tako proslavlja Bog, služi Crkvi i spašavaju duše.

5. Čuvajte se dvojbenih privatnih poruka i objava koje Crkva nije priznala. Na kraju će ustati mnogi lažni proroci i mnoge zavesti, kaže Gospodin u Evanđelju (usp. Mt 24,11). Pridržavajmo se štoviše glasova papa i odluka koncila, onoga što je Crkva uvijek naučavala i što je uvijek molila i živjela; tako ne možemo zabludjeti.

6. Podržite naše djelo, onda ćemo Vam pomoći da Vaša lijepa zemlja Hrvatska sačuva vjeru! Osobito sudjelujte u Križarskoj vojni svete Krunice koju je proglasio naš Generalni poglavar, a koja još traje do Duhovske nedjelje.

* * *

Tko ima oči, neka vidi!

Dvije posve različite inicijative pape Franje daju povod za ozbiljno razmišljanje: kada je čovječanstvo u kolovozu i početkom rujna prošle godine bilo na rubu svjetskog rata – Rusija je podržavala u Siriji predsjednika Assata, Zapad fanatične muslimanske pobunjenike – Sveti je Otac pozvao kršćanski svijet na molitvu i dan posta. Na Trgu sv. Petra održano je četverosatno molitveno bdijenje pred izloženim Presvetim s tradicionalnim liturgijskim pjesmama i molitvama. Nekoliko dana kasnije,

kao nekim čudom, pogibelj je otklonjena. Bog uslišava svoje ako oni, priznajući njegovo veličanstvo i vrhovništvo nad cijelim svijetom, vape za pomoć.

Ove je godine bila jedna druga inicijativa: u povodu svojeg posjeta Izraelu Papa je pozvao izraelskog predsjednika Peresa, dakle Židova, i palestinskog predsjednika Abbasa, muslimana, u Vatikan na molitvu za mir na Bliskom istoku. Predstavnici su triju religija izrekli molitve pri čemu je muslimanski imam izišao iz predviđenih okvira i citirao iz jedne kuranske sure u kojoj se proklinju nevjernici – po islamskom shvaćanju to su poglavito kršćani i židovi; ali to je ipak samo usputna okolnost.

Neposredno nakon ovog događaja izbio je građanski rat u Iraku, a sada još i ubilački sukob između Izraela i Palestinaca, dakle upravo u onoj regiji i među onim narodima čiji su predstavnici molili s Papom za mir. Očito Bog ne samo da nije uslišao molitvu za mir; štoviše, miješanje takozvanih triju abrahamskih religija – kršćanstva, židovstva i islama – izaziva njegov gnjev.

Izvedimo zaključke: kada Papa djeluje u duhu Crkve kao pravi Petrov nasljednik, onda Bog očituje svoje spasenje u životu narodā. Ako Papa, naprotiv, djeluje prema liberalnim prosvjetiteljskim idejama i Lessingovoj paraboli o trima prstenima, onda Bog ne samo da ne izvodi svoju Crkvu iz krize, nego strogo kažnjava narode ratom, pobunama, terorom, nemirima i katastrofama.

Kako je stoga samo odmjereno, realistično i mudro držanje Svećeničkog bratstva sv. Pija X. i njegova Generalnog poglavara, biskupa Fellaya, u današnjoj krizi: mi priznajemo Papu i molimo se za njega više nego ikada; njegovo liberalno i relativističko usmjerenje ne možemo i ne smijemo slijediti. Nismo ni šizmatici, niti dijelimo uvjerenja onih koji svrgavaju Papu, a nismo ni liberalni, nego smo katolici, rimokatolici. Tko ima oči da vidi, neka vidi (usp. Mt 13,13).

Zaitzkofen, 20. srpnja 2014.
P. Franz Schmidberger
Rektor

Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati (Mt 7,16)

Prošlog petka, 18. srpnja, objavljeni su „Temeljni podaci crkvenog života u biskupijama Njemačke“. Govore posve jasnim jezikom: Godine 2013. Crkvu je napustilo 179.000 katolika, 64.400 više nego 2012. Budan se katolik tomu ne čudi: od 24,2 milijuna krštenih katolika prema istim navodima u zemlji prakticira vjeru još 10,8 % redovito - gotovo 90 % nemaju dakle nikakav interes za sudjelovanje na svetoj Žrtvi, za primanje sakramenata ili za odgovarajuću pouku u vjeri. Većina ih je zacijelo izgubila vjeru: vjeru u trojedinog Boga, u Božanstvo Isusa Krista, u ustanovljenje Crkve kao njegove mistične Zaručnice, u njezinu jedinstvenost kao vrata spasenja, u istočni grijeh, u čovjekovu potrebu za otkupljenjem po milosti, u vječni život nakon vremenite smrti, u nebo, pakao i čistilište, u Marijino bezgrješno začeće i njezino trajno djevičanstvo itd., itd. Zašto bi onda još trebali plaćati crkvene poreze?

Među onima koji su istupili iz Crkve također je i manjina koja je zbog posve drugih razloga učinila ovaj korak: ona ne može i ne želi sufinancirati uništenje u samoj Crkvi, upropaštavanje naših bogomolja (vidi primjerice planove za preuređenje katedrale svete Hedvige u Berlinu), profaniranje božanskog kulta, krivotvorenje Evanđelja i njegovo pretvaranje u socijalnu aktivnost, izdavanje katekizama koji ugrožavaju vjeru itd.

Još jedna brojka poziva na ozbiljno promišljanje: Godine 2013. vjerska se praksa u Njemačkoj smanjila za 10 % - a ta brojka od Drugog Vatikanskog sabora prije 50 godina zauzima drugo mjesto. Drugim riječima: za deset godina vjerska će se praksa u Njemačkoj približiti ništici. Što je s toliko slavljenim efektom pape Franje?

A što čine njemački biskupi? Trude li se preko tečajeva vjere, pučkih misija i duhovnih vježbi privesti k vjeri obamrle? Nigdje se ne može prepoznati takvo nastojanje. Kardinal je Marx s obzirom na alarmantne brojke izjavio: „Trenutačne su brojke bolne i svi u Crkvi moraju to ozbiljno shvatiti za svoje djelovanje. Druga polovina 2013. godine očito je dovela do gubitka povjerenja i vjerodostojnosti“. Ne, Uzoriti, cijela je godina obilježena daljnjom razgradnjom same vjere. Prebacivati krivnju za rastući broj onih koji napuštaju Crkvu na račun biskupa Tebartz-van Elsta odveć je pojednostavljeno i odvraća od vlastitog zakazivanja biskupā.

A kako se nadpastiri postavljaju prema brigama i problemima druge skupine? Oni je preziru i zabranjuju primjerice jednoj organizaciji koja se brine za spašavanje nerođene djece da skuplja priloge u biskupijama kako bi mogla ojačati i proširiti ovu akciju spašavanja.

Po reakciji biskupa bjelodano je: nije vjera puka njihova velika briga, nego crkveni porez. Jadan narod koji ima takve pastire! Sa svetim Petrom Kanizijem, drugim apostolom Njemačke želimo za njih moliti:

„Svemogući, vječni Bože, Ti si za upravljanje Svojom svetom Crkvom i jedinstvo vjere iznad nas postavio biskupe kao nasljednike apostola, kao čuvare i zaštitnike duša. Izlij na njih, usrdno Te molimo, puninu milosti, dovoljno djelotvornu da se sve više pokažu dobrim pastirima i da plodonosno rade na Tvoju proslavu i na naše spasenje. Da svojom riječju i osobito svojim primjerom savršeno izvršavaju sve dužnosti koje su im naložene. Da kršćansku vjeru čuvaju čistom od svake zablude. Da mi pod njihovim sretnim vodstvom sve vrijeme možemo živjeti u pobožnosti, miru i kršćanskoj ljubavi.
Amen.“

Zaitzkofen, 26. srpnja 2014.
P. Franz Schmidberger
Rektor

* * *

Proglas nadbiskupa Marcela Lefebvrea

Čitavim srcem i čitavom dušom prianjamo uz katolički Rim, čuvara katoličke vjere te tradicija potrebnih za očuvanje ove vjere, uz vječni Rim, učitelja mudrosti i istine.

Međutim, odbijamo i uvijek smo odbijali slijediti Rim neomodernističke i neoprotestantske tendencije koji se očitovao na Drugom vatikanskom saboru i nakon Sabora u svim reformama koje su iz toga proistekle. Sve su ove reforme zbilja su pridonijele i dalje sudjeluju u uništenju Crkve, ruiniranju svećeništva, uništenju svete

Misne Žrtve i sakramenata, gašenju redovničkog života, naturalističkoj i teilhardističkoj nastavi na sveučilištima i u bogoslovijama i u katehezi, nastavi koja je proistekla iz liberalizma i protestantizma i koju je nekoliko puta crkveno Učiteljstvo svečano osudilo.

Nikakav autoritet, pa čak ni najviši autoritet u hijerarhiji, ne može nas prisiliti da se odreknemo naše vjere ili da krnjimo našu vjeru koju je crkveno Učiteljstvo već devetnaest stoljeća jednoznačno formuliralo i naviještalo.

Sveti Pavao kaže: „Ali kad bismo vam mi, ili kad bi vam anđeo s neba navješćivao neko evanđelje mimo onoga koje vam mi navijestismo, neka je proklet!“ (Gal 1,8). Zar to nije ono što nam Sveti Otac želi posvijestiti? Pa ako se između njegovih riječi i djela stvara određeno proturječje, kao i u činima dikasterija[1], onda biramo ono što se uvijek naučavalo i pravimo se gluhima prema razornim novotarijama u Crkvi. Ne mogu se poduzeti korjenite promjene na području „lex orandi“ (liturgije), a da se time ne izmjeni „lex credendi“ (zakon vjere). Novoj Misi odgovara novi katekizam, novo svećenstvo, nova sjemeništa, nova sveučilišta, karizmatska, pentekostalna Crkva, odreda stvari koje su suprotstavljene pravovjerju i Učiteljstvu svih vremena.

Budući da ova reforma potječe od liberalizma i modernizma, posve je zatrovana. Potječe iz hereze i vodi u herezu, čak i onda kad joj svi čini i nisu heretični! Stoga je svakom budnom i vjernom katoliku nemoguće prihvatiti ove reforme te se njima podvrgnuti na bilo koji način.

Jedino držanje vjernosti prema Crkvi i katoličkom nauku sastoji se u kategoričkom odbijanju prihvaćanja reforme poradi našega spasenja. Stoga nastavljamo s djelom svećeničke formacije bez ikakve gorčine, bez buntovništva, bez srdžbe pod zvijezdom Učiteljstva svih

[1] Kongregacije Rimske kurije

vremena, uvjereni da svetoj Katoličkoj Crkvi, papi i budućim generacijama ne možemo učiniti veću uslugu.

Stoga se svega pridržavamo što je Crkva svih vremena vjerovala i u vjeri prakticirala prije modernističkog koncilskog utjecaja: u ćudoređu, kultu, vjeronauku, u svećeničkoj formaciji, u crkvenim institucijama i svemu što je u knjigama kodificirano zabilježeno. I tako čekamo da istinsko svjetlo Tradicije rastjera tmine koje zamračuju nebo Vječnoga Rima.

Djelujući na taj način milošću Božjom i uz pomoć Blažene Djevice Marije, svetog Josipa i svetog pape Pija X., uvjereni smo da ćemo ostati vjerni Rimokatoličkoj Crkvi kao i svim Petrovim Nasljednicima i tako biti „fideles dispensatores mysteriorum Domini Nostri Jesu Christi in Spiritu Sancto“. Amen.

+ Marcel Lefebvre
Rim, 21. studenog 1974.
na blagdan Marijina prikazanja u Hramu

U hrvatskom tajništvu možete naručiti sljedeće knjige:

Otvoreno pismo zbunjenim katolicima, nadbiskup Lefebvre	20 kn + poštarina
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn + poštarina
DVD – Dokumentarni film o nadbiskupu Lefebvreu na njemačkome, engleskome, francuskome, talijanskome	90 kn + poštarina

Sljedeća Misa Bratstva koju će celebrirati poglavar Austrijskog distrikta pater Stefan Frey:

petak, 19. rujna u 16 sati; Zagreb, hotel Panorama, Trg Krešimira Ćosića 9 (pokraj Doma sportova). Potom slijedi predavanje na temu: „Papa sv. Pijo X. i kriza u Crkvi“.

Molimo Vas, informirajte se i na našoj internetskoj stranici http://christusrexhrvatska.blogspot.com/ koja također objavljuje vrijedne priloge za Vas.

Sveti Josipe,
zaštitniče
hrvatske domovine,
moli za nas!

Sadržaj

Predgovor 3
Propovijed u Zagrebu, 27. travnja 2014. 4
Predavanje 27. travnja 2014. u Zagrebu 8
Tko ima oči, neka vidi! 18
Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati (Mt 7,16) 20
Proglas nadbiskupa Marcela Lefebvrea 21